

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia rozšírená komora)

z 5. apríla 2017*

„Prístup k dokumentom — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty odovzdané v rámci postupu upraveného v smernici 98/34/ES — Dokumenty pochádzajúce z členského štátu — Poskytnutie prístupu — Výnimka vzťahujúca sa na ochranu súdneho konania — Výnimka vzťahujúca sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly — Predchádzajúci súhlas členského štátu“

Vo veci T-344/15,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas a F. Fize, neskôr D. Colas a B. Fodda a napokon D. Colas, B. Fodda a E. de Moustier, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, T. Müller a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: J. Baquero Cruz a F. Clutche-Duvieusart, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie Ares(2015) 1681819 z 21. apríla 2015, ktorým sa občanovi poskytuje prístup k dokumentom postúpeným Francúzskou republikou v rámci postupu upraveného v smernici Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337),

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia I. Labucka, E. Bieliūnas (spravodajca), I. S. Forrester a C. Iliopoulos,

tajomník: G. Predonzani, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. decembra 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Dňa 21. januára 2014 francúzske úrady oznámili Európskej komisii v súlade s článkom 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337) návrh zákona, ktorým sa upravujú podmienky predaja kníh na diaľku a francúzska vláda splnomocňuje na to, aby nariadením zmenila a doplnila ustanovenia zákonníka duševného vlastníctva týkajúce sa vydavateľskej zmluvy.
- 2 Listom z 15. decembra 2014 bola podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) Komisii doručená žiadosť o prístup k všetkým dokumentom, ktoré Komisia vydala alebo boli Komisii doručené v rámci spracovania uvedeného oznámenia.
- 3 Komisia identifikovala päť dokumentov, ktorých sa týkala žiadosť o prístup, a to konkrétne:
 - žiadosť Komisie o dodatočné informácie z 27. februára 2014,
 - odpoveď francúzskej vlády na túto žiadosť z 11. marca 2014,
 - podrobné stanovisko rakúskej vlády z 9. apríla 2014,
 - podrobné stanovisko Komisie z 15. apríla 2014,
 - odpoveď francúzskej vlády na tieto dve podrobné stanoviská zo 17. júna 2014.
- 4 Keďže zo strany Komisie ani žiadneho členského štátu nedošlo k ďalšej komunikácii, Francúzska republika prijala 8. júla 2014 zákon č. 2014-779, ktorým sa upravujú podmienky predaja kníh na diaľku a francúzska vláda splnomocňuje na to, aby nariadením zmenila a doplnila ustanovenia zákonníka duševného vlastníctva týkajúce sa vydavateľskej zmluvy (JORF z 9. júla 2014, s. 11363).
- 5 V rámci postupu konzultácie stanoveného v článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001 Francúzska republika informovala Komisiu e-mailami z 19. decembra 2014 a z 13. a 14. januára 2015, že nesúhlasí s tým, aby sa poskytol prístup k odpovedi francúzskej vlády z 11. marca 2014 na žiadosť Komisie o dodatočné informácie a ani k odpovedi francúzskej vlády zo 17. júna 2014 na podrobné stanoviská rakúskej vlády a Komisie uvedené v druhej a piatej zarážke bodu 3 vyššie (ďalej len „sporné dokumenty“), a to na základe výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001 týkajúcej sa ochrany súdneho konania. Podľa francúzskych úradov by zverejnenie narušilo ochranu budúcich súdnych konaní, pokiaľ ide o prípadné konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, ktoré by mohlo byť začaté proti Francúzskej republike bez ohľadu na to, že dodržala postup upravený v smernici 98/34. Riziko konania o nesplnení povinnosti totiž podľa francúzskych úradov existuje preto, lebo Komisia prijala podrobné stanovisko, v ktorom konštatovala možné riziko nesúladu návrhu francúzskeho zákona s právom Európskej únie. V záujme nenarušenia rovnosti príležitostí medzi ňou a Komisiou v prípadnom spore Francúzska republika požiadala o zachovanie dôverného charakteru korešpondencie medzi ňou a Komisiou.

- 6 Listom z 29. januára 2015 Komisia poskytla prístup k svojej žiadosti o dodatočné informácie z 27. februára 2014, podrobnému stanovisku rakúskej vlády z 9. apríla 2014 a svojmu podrobnému stanovisku z 15. apríla 2014, ktoré boli uvedené v prvej, tretej a štvrtej zarážke bodu 3 vyššie, avšak odmietla prístup k sporným dokumentom, pričom žiadateľa o prístup informovala o námietke Francúzskej republiky a o dôvode, ktorý uviedla na jej podporu.
- 7 Žiadateľ o prístup doručil Komisii 11. februára 2015 opakovanú žiadosť podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.
- 8 Listom z 3. marca 2015 Komisia požiadala Francúzsku republiku o prehodnotenie jej pozície, a to najmä na základe rozsudkov z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541), a zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia (T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190), týkajúcich sa výnimky založenej na ochrane súdneho konania.
- 9 E-mailom z 13. marca 2015 francúzske úrady zopakovali svoje stanovisko, že k sporným dokumentom nemožno poskytnúť nijaký prístup. V tejto súvislosti francúzske úrady okrem toho, že zopakovali svoje výhrady voči zverejneniu sporných dokumentov na základe výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, uviedli, že sa domnievajú, že prístup k predmetným dokumentom je potrebné zamietnuť aj na základe výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke uvedeného nariadenia, ktorá sa týka ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly. Podľa francúzskych úradov totiž všetky dokumenty, ktorých sa týka žiadosť o prístup, súvisia s vyšetrovacím konaním týkajúcim sa francúzskych úradov a možného porušenia práva Únie prostredníctvom francúzskeho zákona, ktorý bol v štádiu prejednávania francúzskym parlamentom. Francúzske úrady ďalej uviedli, že preskúmali možnosť poskytnúť čiastočný prístup k sporným dokumentom, dospeli však k záveru, že takýto prístup nie je možné poskytnúť, keďže výnimky sa týkali dokumentov v celom rozsahu.
- 10 Rozhodnutím Ares(2015) 1681819 z 21. apríla 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia rozhodla poskytnúť žiadateľovi prístup k dokumentom. Komisia v tejto súvislosti vykonala posúdenie dôvodov zamietnutia, na ktoré sa odvolali francúzske úrady, a dospela k záveru, že pokiaľ ide o dôvodnosť zamietnutia na základe výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, „dokumenty, ku ktorým sa [požaduje] prístup [, nemajú] silnú väzbu k existujúcemu alebo v tomto štádiu racionálne predvídateľnému sporu“, že „[je] teda zjavné, že predmetné dokumenty [nespadajú] pod výnimku, na ktorú sa odvolávajú francúzske úrady“, a že „ich zverejneniu uvedená výnimka nebráni“. Pokiaľ ide o dôvod zamietnutia založený na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, Komisia uviedla, že „vzhľadom na to, že [neprebíha] žiadne vyšetrovanie, uplatnenie uvedenej výnimky sa v tomto štádiu [zdá byť] čisto hypotetické a odvolávanie sa na ňu sa preto na prvý pohľad [zdá byť]... bez opory v skutkových okolnostiach“.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 11 Francúzska republika návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 1. júla 2015 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 12 Vo svojej žalobe Francúzska republika podľa článku 28 ods. 5 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu požiadala, aby vec prejedнала a rozhodla o nej komora, v ktorej zasadá aspoň päť sudcov.
- 13 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň Francúzska republika podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia.
- 14 Tomuto návrhu bolo vyhovené uznesením predsedu Všeobecného súdu z 1. septembra 2015, pričom o trovách konania sa malo rozhodnúť neskôr.

- 15 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 16. septembra 2015 Komisia podala žiadosť o prejednanie tejto veci v skrátrenom súdnom konaní v súlade s článkom 152 rokovacieho poriadku.
- 16 Rozhodnutím zo 6. októbra 2015 Všeobecný súd (tretia komora) zamietol návrh na skrátané súdne konanie.
- 17 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 5. októbra 2015 Česká republika požiadala o účasť v tomto konaní ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov Francúzskej republiky.
- 18 Uznesením zo 6. novembra 2015 predseda tretej komory Všeobecného súdu vyhovel tomuto návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania. Česká republika podala svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania a ostatní účastníci konania predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu v stanovených lehotách.
- 19 Dňa 21. júla 2016 kancelária Všeobecného súdu oznámila účastníkom konania, že prejednávaná vec bola pridelená tretej rozšírenej komore.
- 20 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 svojho rokovacieho poriadku písomne položil účastníkom konania otázky. Účastníci konania tejto výzve vyhovel v stanovenej lehote.
- 21 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania zo 14. decembra 2016. Česká republika sa na pojednávaní nezúčastnila.
- 22 Francúzska republika podporovaná v konaní Českou republikou navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania,
- 23 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil Francúzskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 24 Francúzska republika pôvodne na podporu svojej žaloby uviedla tri žalobné dôvody. V prvom rade a primárne poukázala na porušenie článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, v druhom rade a subsidiárne na porušenie povinnosti odôvodnenia, pokiaľ ide o neuplatnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke uvedeného nariadenia, a v treťom rade a ešte subsidiárnejšie, na porušenie článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážky uvedeného nariadenia.
- 25 Vo svojej odpovedi z 19. októbra 2016 na otázky položené Všeobecným súdom v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Francúzska republika uviedla, že berie späť svoj druhý žalobný dôvod.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001

- 26 Francúzska republika tvrdí, že Komisia pochybila, keď vykonala preskúmanie tvrdení francúzskych úradov týkajúcich sa prístupu k sporným dokumentom a poskytla k nim prístup bez ohľadu na jej riadne odôvodnený nesúhlas z dôvodov, ktoré odkazovali na dve výnimky z prístupu k dokumentom stanovené v článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.
- 27 V rámci prvého žalobného dôvodu tak Francúzska republika v podstate tvrdí, že Komisia prekročila hranice svojej kontrolnej právomoci, a tým porušila článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.
- 28 Komisia namieta proti argumentácii Francúzskej republiky.
- 29 Na úvod je potrebné pripomenúť, že cieľom nariadenia č. 1049/2001, ako uvádzajú jeho odôvodnenie 4 a článok 1, je priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií (rozsudky z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 33, a z 3. októbra 2012, Jurašinić/Rada, T-63/10, EU:T:2012:516, bod 28). Podľa článku 2 ods. 3 uvedeného nariadenia sa toto právo vzťahuje nielen na dokumenty vydané inštitúciou, ale takisto na dokumenty prijaté od tretích osôb, medzi ktoré patria aj členské štáty, ako to výslovne uvádza článok 3 písm. b) tohto nariadenia.
- 30 Toto právo na prístup však podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu (rozsudky z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 62, a z 3. októbra 2012, Jurašinić/Rada, T-63/10, EU:T:2012:516, bod 29). Osobitne, článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 uvádza, že členský štát môže požiadať inštitúciu, aby nezverejnila dokument pochádzajúci z tohto členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu (rozsudky z 21. júna 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, C-135/11 P, ďalej len „rozsudok IFAW/Komisia“, EU:C:2012:376, bod 50, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 41).
- 31 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Súdny dvor už mal príležitosť objasniť v rozsudkoch z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia (C-64/05 P, EU:C:2007:802), a z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), rozsah námietky vznesenej členským štátom podľa tohto ustanovenia (rozsudok z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 43).
- 32 Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 má procesnú povahu, keďže predchádzajúci súhlas dotknutého členského štátu sa vyžaduje v prípade, že tento štát podal príslušnú osobitnú žiadosť, a je ustanovením, ktoré sa týka procesu prijímania rozhodnutia Únie (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, body 78 a 81; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 53, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 44).
- 33 Na rozdiel od článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, ktorý priznáva tretím osobám v prípade dokumentov, ktoré od nich pochádzajú, iba právo porady s dotknutou inštitúciou o uplatnení jednej z výnimiek uvedených v odsekoch 1 a 2 tohto článku 4, odsek 5 uvedeného článku stavia predchádzajúci súhlas členského štátu do pozície nevyhnutnej podmienky zverejnenia dokumentu pochádzajúceho od tohto členského štátu v prípade, že to uvedený členský štát vyžaduje (rozsudky z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 54, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 45).
- 34 Súdny dvor na základe toho rozhodol, že ak členský štát využil možnosť poskytovanú článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 požiadať, aby určitý dokument pochádzajúci z tohto členského štátu nebol zverejnený bez jeho predchádzajúceho súhlasu, prípadné zverejnenie tohto dokumentu inštitúciou si vyžaduje získanie predchádzajúceho súhlasu uvedeného členského štátu (rozsudky z 18. decembra

- 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 50; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 55, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 46).
- 35 Z toho *a contrario* vyplýva, že inštitúcia, ktorej nebol daný súhlas dotknutého členského štátu, nemôže voľne zverejniť predmetný dokument (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 44; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 56, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 47).
- 36 Článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 však dotknutému členskému štátu neposkytuje všeobecné a bezpodmienečné právo veta umožňujúce svojvoľne a bez povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie zabrániť zverejneniu akéhokoľvek dokumentu v držbe inštitúcie len preto, lebo uvedený dokument pochádza z tohto členského štátu (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 58; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 57, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 48).
- 37 Výkon právomoci, ktorú článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 priznáva dotknutému členskému štátu, je totiž ohraničený rámcom hmotnoprávných výnimiek uvedených v odsekoch 1 až 3 tohto istého článku, pričom členskému štátu je v tejto súvislosti priznaná len právomoc zúčastniť sa na rozhodnutí inštitúcie Únie. Predchádzajúci súhlas dotknutého členského štátu, na ktorý odkazuje tento článok, teda nie je svojvoľným právom veta, ale určitým druhom súhlasného stanoviska, že neexistujú výnimočné dôvody vyplývajúce z odsekov 1 až 3 tohto článku. Rozhodovací proces zavedený týmto článkom teda vyžaduje, aby sa inštitúcia a členský štát, ktorých sa to týka, držali hmotnoprávných výnimiek stanovených v uvedených odsekoch 1 až 3 (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, body 76 a 83; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 58, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 49).
- 38 Článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 teda umožňuje dotknutému členskému štátu, aby bránil zverejneniu dokumentov, ktoré od neho pochádzajú, iba na základe hmotnoprávných výnimiek stanovených v odsekoch 1 až 3 tohto článku, pričom musí v tejto súvislosti riadne odôvodniť svoje stanovisko (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 99; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 59, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 50).
- 39 Pokiaľ ide v predmetnom prípade o rozsah článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 voči inštitúcii rozhodujúcej o žiadosti o prístup k dokumentu, je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že skutočnosť, že došlo k zásahu dotknutého členského štátu, neovplyvňuje z hľadiska žiadateľa povahu rozhodnutia ako aktu Únie, ktorý mu potom adresuje inštitúcia ako odpoveď na jeho žiadosť o prístup k dokumentu v držbe tejto inštitúcie (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 94; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 60, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 51).
- 40 Inštitúcia, ktorá rozhoduje o žiadosti o prístup k dokumentu, je teda ako pôvodca rozhodnutia o zamietnutí prístupu k dokumentom zodpovedná za jeho zákonnosť. Súdny dvor preto rozhodol, že táto inštitúcia nemôže uznať námietku vznesenú členským štátom proti zverejneniu dokumentu, ktorý od neho pochádza, ak táto námietka nie je nijako odôvodnená alebo ak dôvody, o ktoré sa tento štát pri odmietnutí prístupu k spornému dokumentu opiera, neodkazujú na výnimky stanovené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 88; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 61, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 52).
- 41 Z toho vyplýva, že dotknutá inštitúcia predtým, ako zamietne prístup k dokumentu pochádzajúcemu z členského štátu, musí preskúmať, či tento členský štát založil svoju námietku na hmotnoprávných výnimkách stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 a či v tejto súvislosti riadne

odôvodnil svoje stanovisko. V rámci procesu prijímania rozhodnutia o odmietnutí prístupu sa táto inštitúcia musí ubezpečiť o existencii takéhoto odôvodnenia a uviesť ho v rozhodnutí prijatom v tomto konaní (rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 99; z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 62, a z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 53).

- 42 Napokon, ako vyplýva najmä z článkov 7 a 8 nariadenia č. 1049/2001, inštitúcia je povinná sama odôvodniť rozhodnutie, ktorým žiadateľovi zamietajú žiadosť o prístup. Takáto povinnosť znamená, že inštitúcia musí vo svojom rozhodnutí uviesť nielen námietku vyjadrenú zo strany predmetného členského štátu proti zverejneniu požadovaného dokumentu, ale aj dôvody uvádzané týmto členským štátom, aby sa preukázalo, že sa má uplatniť jedna z výnimiek z práva prístupu stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 tohto nariadenia. Takéto informácie majú totiž umožniť žiadateľovi pochopiť pôvod a dôvody odmietnutia v jeho prípade a príslušnému súdu vykonať v prípade potreby preskúmanie, na ktoré je poverený (rozsudok z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 89, a uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyverejnené, EU:T:2014:182, bod 42).
- 43 Naopak, podľa judikatúry nie je povinnosťou inštitúcie rozhodujúcej o žiadosti vyčerpávajúcim spôsobom posúdiť zamietavé rozhodnutie dotknutého členského štátu formou kontroly, ktorá by išla nad rámec overenia samotnej existencie odôvodnenia odkazujúceho na výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudok z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 63; uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyverejnené, EU:T:2014:182, bod 44, a rozsudok z 25. septembra 2014, *Spirlea*/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 54).
- 44 Požiadavka takéhoto vyčerpávajúceho posúdenia by totiž mohla viesť k tomu, že inštitúcia, ktorej bola podaná žiadosť o sprístupnenie dokumentu, po vykonaní tohto posúdenia neoprávnené sprístupní žiadateľovi sporný dokument bez zohľadnenia námietky členského štátu, od ktorého dokument pochádza, hoci námietku štát v zmysle bodov 40 a 41 tohto rozsudku riadne odôvodnil (rozsudok z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 64; uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyverejnené, EU:T:2014:182, bod 45, a rozsudok z 25. septembra 2014, *Spirlea*/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, bod 55).
- 45 Komisia ani nemusí v súvislosti s dokumentom, ktorého zverejnenie bolo odmietnuté, uskutočniť vyčerpávajúce posúdenie dôvodov, ktoré uviedol členský štát, založených na výnimkách uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudok z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 65, a uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyverejnené, EU:T:2014:182, bod 47).
- 46 Napokon v rozsudku zo 14. februára 2012, *Nemecko*/Komisia (T-59/09, EU:T:2012:75), Všeobecný súd rozhodol, že preskúmanie zo strany inštitúcie nespočíva v určení, či odôvodnenie uvedené dotknutým členským štátom je nepochybne nesprávne, ale v určení, či vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a uplatniteľné právne normy môžu dôvody uvedené členským štátom na podporu jeho námietky na prvý pohľad odôvodniť takéto zamietnutie, a teda či tieto dôvody umožňujú uvedenej inštitúcii prebrať zodpovednosť, ktorú jej priznáva článok 8 nariadenia č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, *Nemecko*/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, body 52 a 53, a uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyverejnené, EU:T:2014:182, bod 46).
- 47 Všeobecný súd už tiež spresnil, že nejde o to, aby inštitúcia presadila vlastný názor alebo vlastným posúdením nahradila posúdenie dotknutého členského štátu, ale aby sa vyhla prijatiu rozhodnutia, ktoré nepovažuje za obhájitelné. Inštitúcia ako pôvodca rozhodnutia o prístupe alebo zamietnutí je totiž zodpovedná za jeho zákonnosť. Predtým, ako odmietne prístup k dokumentu pochádzajúcemu z členského štátu, teda musí preskúmať, či tento členský štát založil svoju námietku na hmotnoprávných výnimkách stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 a či

s ohľadom na tieto výnimky riadne odôvodnil svoje stanovisko (rozsudok zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, bod 54; pozri v tomto zmysle aj uznesenie z 27. marca 2014, *Ecologistas en Acción*/Komisia, T-603/11, neuvyvereňované, EU:T:2014:182, bod 43).

- 48 Treba zdôrazniť, že toto preskúmanie musí byť uskutočnené v rámci lojálneho dialógu, ktorým sa vyznačuje rozhodovací proces zavedený článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, keďže inštitúcia je povinná umožniť členskému štátu lepšie vysvetliť svoje dôvody alebo ich prehodnotiť, aby sa mohli *prima facie* považovať za obhájitelné (rozsudok zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, bod 55).
- 49 Toto preskúmanie musí byť okrem toho uskutočnené s náležitým ohľadom na zásadu, podľa ktorej vzhľadom na ciele sledované nariadením č. 1049/2001, najmä okolnosť pripomenutú v jeho odôvodnení 2, že toto právo na prístup je typické pre demokratickú povahu týchto inštitúcií Únie, a skutočnosť, že cieľom uvedeného nariadenia je, ako to uvádza jeho odôvodnenie 4 a článok 1, poskytnúť verejnosti čo najširšie právo na prístup, sa musia výnimky z práva verejnosti k dokumentom vymenované v článku 4 tohto nariadenia vykladať a uplatňovať reštriktívne (rozsudok zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, bod 56).
- 50 V prejednávanej veci sa Francúzska republika snaží tvrdiť, že odôvodnenie uvedené v rozsudku zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia (T-59/09, EU:T:2012:75), bolo spochybnené rozsudkom z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), ako aj rozsudkom z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia (T-669/11, EU:T:2014:814). Tvrdí, že z rozsudku z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), jasne vyplýva, že maximálnym limitom preskúmania, ktoré môže vykonať inštitúcia, ktorej bola podaná žiadosť, je overenie existencie odôvodnenia. Obmedzený rozsah tohto preskúmania jasne vyjadruje to, že Súdny dvor v bode 63 uvedeného rozsudku použil pred spojením „existencie odôvodnenia“ slovo „samotnej“.
- 51 V tejto súvislosti osobitne z bodov 59, 62 a 63 rozsudku z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), pripomenutých v bodoch 38, 41 a 43 vyššie vyplýva, že aj keď Súdny dvor konštatoval, že kontrola zo strany inštitúcie nemá ísť nad rámec overenia samotnej existencie odôvodnenia odkazujúceho na výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001, stále platí, že inštitúcii prislúcha overiť, či je námietka členského štátu riadne odôvodnená.
- 52 Je pritom potrebné uviesť, že v rozsudku z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376), Súdny dvor rozhodoval o odvolaní podanom organizáciou IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds proti rozsudku z 13. januára 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia (T-362/08, EU:T:2011:6), v ktorom sa Všeobecný súd nezaoberal otázkou, či mala Komisia vykonať *prima facie* kontrolu alebo úplnú kontrolu dôvodov námietky vznesených členským štátom (rozsudok z 13. januára 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, T-362/08, EU:T:2011:6, bod 86). Pokiaľ ide o túto otázku, odvolateľka v tejto veci v rámci svojho prvého odvolacieho dôvodu vyčítala Všeobecnému súdu len to, že neuznal, že Komisia mala v súvislosti s dokumentom, ktorého zverejnenie bolo odmietnuté, uskutočniť vyčerpávajúce posúdenie dôvodov, ktoré uviedol členský štát, založených na výnimkách uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Súdny dvor sa domnieval, že Všeobecný súd sa v tejto súvislosti nedopustil nesprávneho právneho posúdenia (rozsudok z 21. júna 2012, IFAW/Komisia, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 65).
- 53 Z toho vyplýva že Súdny dvor sa obmedzil na odmietnutie možnosti, že by inštitúcia mala vykonať vyčerpávajúce posúdenie, avšak bez toho, že by odmietol *prima facie* kontrolu odôvodnenia námietky členského štátu.
- 54 Navyše z bodu 69 v spojení s bodmi 81 a 83 až 85 rozsudku z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia (T-669/11, EU:T:2014:814), vyplýva, že aj keď inštitúcia nie je povinná vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie dokumentov, ktorých zverejnenie sa požaduje vo vzťahu k výnimkám stanoveným v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001, ktoré požaduje ustálená judikatúra

v takýchto prípadoch (rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 53; z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 72, a zo 14. novembra 2013, LPN a Fínsko/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 44), a aj keď jej neprislúcha vykonať vyčerpávajúce posúdenie dôvodov, ktoré uviedol členský štát na odôvodnenie svojej námietky proti zverejneniu požadovaných dokumentov, jej povinnosť vykonať náležité preskúmanie jej napriek tomu ukladá overiť, či sa jej vysvetlenia poskytnuté členským štátom zdajú byť *prima facie* dôvodné.

- 55 Komisia takto vo veci Spirlea/Komisia dospela k záveru, že námietka Spolkovej republiky Nemecko založená na výnimke vzťahujúcej sa na ochranu účelu vyšetrovania sa *prima facie* zdala byť dôvodná, keďže v tom čase prebiehal pilotný postup EÚ 2070/11/SNCO, predchádzajúci prípadnému začatiu konania o nesplnení povinnosti, v rámci ktorého bol vypracovaný požadovaný dokument, konkrétne odpoveď nemeckých úradov na žiadosť Komisie o informácie. Komisia teda v tom čase ďalej skúmala odpoveď Spolkovej republiky Nemecko a opatrenia, ktoré si vo vzťahu k nej vyhradí (rozsudok z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-669/11, EU:T:2014:814, body 70, 84 a 103).
- 56 Komisia preto konštatovala, že na prvý pohľad sa nezdá, že by sa Spolková republika Nemecko nemohla platne odvolať na výnimku vzťahujúcu sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, keďže konanie v tom čase prebiehalo, pričom toto konštatovanie si z jej strany vyžadovalo overiť, či skutočnosti, na ktoré sa odvolala Spolková republika Nemecko, nie sú zjavne nesprávne.
- 57 Preto, v rozpore s tým, čo tvrdí Francúzska republika, nie je potrebné domnievať sa, že Všeobecný súd sa v rozsudku z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia (T-669/11, EU:T:2014:814), vzdal prístupu, ktorý zaujal v rozsudku zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia (T-59/09, EU:T:2012:75), a ani stavať do kontrastu k tomuto rozsudku rozsudok z 21. júna 2012, IFAW/Komisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376).
- 58 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že inštitúcia musí vykonať *prima facie* kontrolu dôvodnosti dôvodov zamietnutia zverejnenia, ktoré namieta dotknutý členský štát.
- 59 Napokon je potrebné zamietnuť tvrdenie Francúzskej republiky, podľa ktorého Komisia v rozpore s obmedzeniami rozsahu jej kontroly pochybila v tom, že vykonala úplné posúdenie odôvodnenia námietky, ktoré uviedla Francúzska republika. Ako totiž vyplýva z bodu 10 vyššie, v prejednávanej veci Komisia vykonala preskúmanie dôvodov zamietnutia uvedených francúzskymi úradmi, a pokiaľ ide o dôvod zamietnutia založený na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, dospela k záveru, že „dokumenty, ku ktorým sa [požaduje] prístup [, nemajú] silnú väzbu k existujúcemu alebo v tomto štádiu racionálne predvídateľnému sporu“, že „[je] teda zjavné, že predmetné dokumenty [nespadajú] pod výnimku, na ktorú sa odvolávajú francúzske úrady“, a že „ich zverejneniu uvedená výnimka nebráni“. Pokiaľ ide o dôvod zamietnutia založený na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, Komisia uviedla, že „vzhľadom na to, že [neprebíha] žiadne vyšetrovanie, uplatnenie uvedenej výnimky sa v tomto štádiu [zdá byť] čisto hypotetické a odvolávanie sa na ňu sa preto na prvý pohľad [zdá byť]... bez opory v skutkových okolnostiach“.
- 60 Pritom sa jednak z krátkosti tejto analýzy, ako aj z použitia pojmov a kľúčových výrazov ako „zjavné“ alebo „na prvý pohľad“ dá vyvodiť, že nešlo o vyčerpávajúce preskúmanie odôvodnenia uvedeného Francúzskou republikou, ale len o kontrolu *prima facie*.
- 61 Okrem toho z povinnosti náležitej starostlivosti Komisie vyplývalo, že mala *prima facie* overiť existenciu sporu alebo vyšetrovania, v rámci ktorých boli vypracované sporné dokumenty, keďže práve existencia takéhoto sporu alebo vyšetrovania mohla odôvodniť použitie výnimiek stanovených v článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.
- 62 Komisia teda neprekročila hranice svojho preskúmania, ako sú definované článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001. Prvý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť.

O tretom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001

- 63 V rámci tretieho žalobného dôvodu Francúzska republika tvrdí, že Komisia sa nesprávne domnievala, že na vznesenie námietky proti poskytnutiu prístupu k sporným dokumentom sa nemohla odvolať na výnimku vzťahujúcu sa na ochranu súdneho konania a na výnimku vzťahujúcu sa na ochranu účelu vyšetrovania.
- 64 Preto je potrebné určiť, či Komisia mohla dospieť k záveru, že dôvody uvedené Francúzskou republikou na podporu jej námietky proti zverejneniu sporných dokumentov neboli *prima facie* opodstatnené.
- 65 V tejto súvislosti sa tretí žalobný dôvod skladá z dvoch častí, pričom prvá z nich je založená na porušení článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 a druhá je založená na porušení článku 4 ods. 2 tretej zarážky uvedeného nariadenia.

O prvej časti založenej na porušení článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001

- 66 Francúzska republika, ktorú podporuje Česká republika, v podstate tvrdí, že postup upravený v smernici 98/34 vykazuje vzhľadom na jeho účel a priebeh silnú podobnosť s konaním o nesplnení povinnosti v štádiu pred podaním žaloby, a pripomína, že v prípade pretrvávajúceho nesúladu medzi Komisiou a dotknutým členským štátom môže postup upravený v smernici 98/34 viesť k spusteniu konania o nesplnení povinnosti.
- 67 Za predpokladu, že by v súvislosti s technickou normou, ktorá bola predmetom postupu upraveného v smernici 98/34, bolo začaté konanie o nesplnení povinnosti, výzva a odôvodnené stanovisko by predstavovali procesné dokumenty, ktoré sa nezverejňujú, a to najmä vzhľadom na ochranu súdneho konania.
- 68 Komisia namieta proti argumentácii Francúzskej republiky.
- 69 Podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu, ktorého sa týka žiadosť, v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana súdneho konania a právneho poradenstva, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.
- 70 Je potrebné pripomenúť, že judikatúra už stanovila, že pojem „súdne konania“ sa má vykladať v tom zmysle, že ochrana verejného záujmu bráni sprístupneniu obsahu dokumentov vypracovaných výlučne na účely konkrétneho súdneho konania (pozri rozsudok z 3. októbra 2012, Jurašinović/Rada, T-63/10, EU:T:2012:516, bod 66 a citovanú judikatúru).
- 71 Takisto už bolo v rámci konania týkajúceho sa Komisie rozhodnuté, že pod výrazom „dokumenty vypracované výlučne na účely konkrétneho súdneho konania“ treba rozumieť podania a vyjadrenia, interné dokumenty týkajúce sa vyšetrovania v prejednávanej veci a korešpondenciu v danej veci medzi dotknutým generálnym riaditeľstvom a právnym servisom alebo advokátskou kanceláriou, pričom cieľom takéhoto vymedzenia rozsahu pôsobnosti výnimky v uvedenej veci je zabezpečiť jednak ochranu práce vykonávanej v rámci Komisie a jednak dôvernoscť a zachovanie zásady profesijného tajomstva advokátov (pozri rozsudok z 3. októbra 2012, Jurašinović/Rada, T-63/10, EU:T:2012:516, bod 67 a citovanú judikatúru).
- 72 V prejednávanej veci však sporné dokumenty nepredstavujú ani vyjadrenia a ani podania predložené v rámci súdneho konania a vo všeobecnom zmysle neboli vypracované na účely konkrétneho súdneho konania.

- 73 Pokiaľ ide o tvrdenie Francúzskej republiky, ktorú podporuje Česká republika, že tento členský štát musel brať do úvahy, že počas istého obdobia existuje riziko začatia konania o nesplnení povinnosti týkajúceho sa textu prijatého v dôsledku postupu upraveného v smernici 98/34, pričom Komisia navyše neprijala formálne rozhodnutie o ukončení konania, je potrebné pripomenúť, že podľa konštantnej judikatúry musí byť riziko narušenia chráneného záujmu rozumne predvídateľné a nie čisto hypotetické (pozri rozsudok z 3. júla 2014, Rada/in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 52 a citovanú judikatúru).
- 74 Aj keď je v tejto súvislosti pravda, že pokiaľ Komisia konštatuje, že členský štát si nesplnil svoje povinnosti, môže slobodne posúdiť, či proti tomuto štátu podá žalobu o nesplnenie povinnosti, pričom si sama zvolí okamih, kedy voči tomuto štátu začne konanie o nesplnení povinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2013, LPN a Fínsko/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 61), stále však platí, že sporné dokumenty, a najmä odpoveď francúzskej vlády zo 17. júna 2014 na podrobné stanoviská rakúskej vlády a Komisie uvedená v piatej zarážke bodu 3 vyššie, k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia, teda viac ako deväť mesiacov po prijatí zákona č. 2014-779, nevedli k tomu, že by Komisia zaslala výzvu podľa článku 258 prvého odseku ZFEÚ.
- 75 Na základe tejto skutočnosti, aj keby, ako uvádza Francúzska republika, mala Komisia v úmysle začať proti Francúzskej republike konanie o nesplnení povinnosti a na tento účel by prevzala skutočnosti uvedené vo svojom podrobnom stanovisku do svojho oznámenia, prípadne aj do možného podania pred Súdny dvorom, ktorého zverejnenie by mohlo zasiahnuť do ochrany súdneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2001, Petrie a i./Komisia, T-191/99, EU:T:2001:284, body 68 a 69), riziko začatia konania o nesplnení povinnosti v štádiu pred podaním žaloby proti Francúzskej republike nebolo v prejednávanej veci rozumne predvídateľné, a preto bolo čisto hypotetické.
- 76 V tejto súvislosti možno poukázať na to, že v prejednávanej veci sa francúzske úrady zmieňovali len o „budúcich“ súdnych konaniach v rámci „prípadného“ konania o nesplnení povinnosti. Z toho vyplýva, že aj pre samotné francúzske úrady nebolo začatie takéhoto konania rozumne predvídateľné a že sa zamýšľali brániť pre prípad, že by sa Komisia rozhodla začať takéto konanie o nesplnení povinnosti.
- 77 Napokon, keďže sporné dokumenty neboli skutočne vypracované v rámci súdneho konania, ale v rámci postupu upraveného v smernici 98/34, pričom okrem iného začatie konania o nesplnení povinnosti v štádiu pred podaním žaloby proti Francúzskej republike nebolo rozumne predvídateľné a bolo len čisto hypotetické, Komisia sa správne domnievala, že odmietnutie prístupu k sporným dokumentom, ktorého sa francúzske úrady domáhali na základe článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, sa *prima facie* nejavilo byť dôvodné.
- 78 Prvú časť tretieho žalobného dôvodu je preto potrebné zamietnuť.

O druhej časti založenej na porušení článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001

- 79 Francúzska republika tvrdí, že Komisia mala konštatovať, že na dokumenty pochádzajúce od francúzskej vlády v rámci postupu upraveného v smernici 98/34 sa vzťahuje všeobecná domnienka narušenia účelu vyšetrovania, a preto k nim mohla odmietnuť prístup. Dôvody, ktoré viedli Súdny dvor k záveru o existencii všeobecnej domnienky zásahu do účelu vyšetrovania, pokiaľ ide o konanie o nesplnení povinnosti v štádiu pred podaním žaloby (rozsudok zo 14. novembra 2013, LPN a Fínsko/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 65), sa uplatňujú tiež na postup upravený v smernici 98/34.
- 80 Komisia namieta proti argumentácii Francúzskej republiky.

- 81 Podľa článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.
- 82 Na jednej strane je potrebné konštatovať, ako Francúzska republika uviedla vo svojej odpovedi na otázky položené v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, že Komisia nespochybnila, že postup upravený v smernici 98/34 je možné kvalifikovať ako vyšetrovanie. Komisia totiž v napadnutom rozhodnutí uviedla, že výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 sa nemôže použiť preto, lebo dané konanie bolo v každom prípade už ukončené pred prijatím tohto rozhodnutia, a preto, lebo Komisii už nie je vyhradené žiadne pokračovanie v tomto konaní.
- 83 Na druhej strane cieľom výnimky uvedenej v tomto ustanovení nie je ochrana vyšetrovania ako takého, ale ochrana účelu takéhoto vyšetrovania (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, body 105 a 109, a zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, bod 73 a citovanú judikatúru).
- 84 Keďže v prejednávanej veci bol postup upravený v smernici 98/34 v čase, keď Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, už ukončený, zverejnenie dokumentov vypracovaných v jeho rámci nemohlo narušiť účel sledovaný týmto postupom.
- 85 V tejto súvislosti je potrebné zamietnuť tvrdenie Francúzskej republiky, ktorú v tomto zmysle podporuje Česká republika, podľa ktorého by postačovalo nezverejňovať sporné dokumenty počas istého obdobia po skončení vyšetrovania, teda dovedy, kým existuje rozumne predvídateľné riziko, že členský štát a Komisia môžu potrebovať voľný priestor na nerušenú diskusiu s cieľom vyriešiť spor týkajúci sa súladu ustanovenia vnútroštátneho práva s právom Únie.
- 86 Podľa judikatúry sa totiž článok 4 ods. 2 tretia zarážka nariadenia č. 1049/2001 musí vykladať tak, že toto ustanovenie, ktorého cieľom je ochrana „účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly“, sa uplatní len vtedy, ak sprístupnenie predmetných dokumentov môže ohroziť dovŕšenie týchto aktivít (rozsudok zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 109).
- 87 Ja pravda, že na jednotlivé úkony vyšetrovania alebo inšpekcie sa môžu naďalej vzťahovať výnimky vyplývajúce z ochrany inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ vyšetrovanie alebo inšpekcia pokračujú, a to aj vtedy, ak sa konkrétne vyšetrovanie alebo inšpekcia vedúce k správe, ktorej sprístupnenie sa žiada, skončili (pozri rozsudok zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 110 a citovanú judikatúru).
- 88 Pripustiť, že na všetky dokumenty, ktoré majú súvis s inšpekciami, vyšetrovaním alebo kontrolou, sa vzťahuje výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 až dovedy, kým nie sú prijaté opatrenia, ktoré majú nadväzovať na takéto konania, by však znamenalo podmieniť prístup k uvedeným dokumentom neistou, budúcou a prípadne v čase vzdialenou udalosťou, ktorá závisí od rýchlosti a usilovnosti jednotlivých orgánov (rozsudok zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 111).
- 89 Takéto riešenie by bolo v rozpore s cieľom, ktorým je zabezpečenie prístupu verejnosti k dokumentom, v úsilí poskytnúť občanom možnosť efektívnejšie kontrolovať zákonnosť výkonu verejnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júla 2006 Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 112).
- 90 V prejednávanej veci platí, že nielen že bol už ukončený postup upravený v smernici 98/34, ale ako bolo pripomenuté v bode 78 vyššie, ani otvorenie konania o nesplnení povinností nebolo rozumne predvídateľné a bolo čisto hypotetické. Výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 teda nemohla byť použitá na odmietnutie prístupu k sporným dokumentom.

- 91 Komisia sa teda správne domnievala, že dôvod nezverejnenia založený na ochrane účelu vyšetrovania nebol na prvý pohľad splnený.
- 92 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie, je potrebné zamietnuť druhú časť tretieho žalobného dôvodu, a tým aj tretí žalobný dôvod v celom rozsahu, bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o otázke prípustnosti vznesenej zo strany Komisie, podľa ktorej sa tento žalobný dôvod Francúzskej republiky v podstate týkal platnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom na osobu žiadateľa o prístup, a nie vzhľadom na dodržanie článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, ktorý definuje jediný legitímny predmet tohto sporu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52).
- 93 Z tohto dôvodu je potrebné žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 94 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Francúzska republika nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia v súlade s návrhom Komisie.
- 95 Okrem toho podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, vlastné trovy konania. Česká republika teda znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora),

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zmieta.**
- 2. Francúzska republika je povinná nahradiť trovy konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**
- 3. Česká republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Forrester

Iliopoulos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. apríla 2017.

Podpisy